

kryje se se žádáním žalobním co do placení výživného a žalobce dosáhl by již prozatímním opatřením toho, k čemu mu má dopomoci teprve rozsudek. Ustanovení § 382 č. 8 ex. ř. nemůže se žalobce dovolávat, neboť tento zákonný předpis předpokládá výživu, kterou manžel prozatím má dávat manželce a dětkám.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá věci i zákonu a stačí odkázati stěžovatele na správné jeho odůvodnění. Mylný jest stěžovatelův názor, že bylo použiti obdobně ustanovení § 382 čís. 8 ex. ř., třebaže doslov tohoto ustanovení mluví jen o vyživovací povinnosti manžela k manželce a k manželským dětem. Prozatímní opatření uvedená v § 382 čís. 8 ex. ř. nebyla obsažena ve vládní předloze a byla připojena teprve permanentním výborem. Jak uvádí zpráva výboru (mat. II. str. 64) zmiňuje se čís. 8 § 382 ex. ř. jen pro úplnost o prozatímních opatřeních uznaných již v platném právu manželském (§ 107, 117 obč. zák.). Z toho nepochybně plyne, že nelze použiti § 382 čís. 8 ex. ř. obdobně na případy jiné, v občanském právu neuvedené, a že tedy v případě, o nějž tu jde, prozatímní opatření bylo by lze povolit jen za předpokladů § 379 ex. ř.

Čís. 8475.

Rozsah zaopatřovací povinnosti nemanželského otce. Povinnost tato, jsouc podpůrnou, nenastává, došlo-li dítě zaopatření z vlastního majetku, vlastním přičiněním neb jiným způsobem. Nemanželský otec není povinen dítěti, jež bylo bez jeho přičinění zaopatřeno, postoupením části svého majetku zabezpečiti budoucnost a pohodlnější živobytí.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1928, Rv I 354/28.)

Žaloba, již domáhala se nemanželská dcera z pozůstalosti svého otce vyplacení 30.000 Kč, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobkyně domáhá se žalobou vyplacení 30.000 Kč z pozůstalosti nemanželského otce a odůvodňuje, jsouc si zřejmě vědoma nedostatku jakéhokoliv dědického práva, svůj nárok tím, že se jí nedostalo od otce dosud zaopatření přiměřeného jeho jmění, dále že zaopatřením není jenom poskytnutí možnosti, by se dítě samostatně uživilo, nýbrž že musí jím býti dítěti zajištěno takové sociální postavení, které by odpovídalo otcovu majetku. Tímto odůvodněním ocitá se žalobkyně v rozporu se

zákonem. Podle ustáleného dosavadního rozhodování není zaopatřením, kterým jest nemanželský otec podle svého jmění podle § 166 obč. zák. dítěti povinen, ani vydání přiměřené části majetku, ani opatření takového živobytí, které by zaručovalo dítěti stejnou životní míru, v jaké žije otec, nýbrž »uvedení dítěte na onu cestu, na které jest potom s to, aby si samo chléb vydělalo« (Ofner, Protokolle I, 159, f), nebo »umožnění, aby se dítě samo počestným způsobem trvale uživilo« (§ 220 obč. zák., Zeiller u §§ 166 a 1220 obč. zák.). Z povahy věci plyne, že způsob takového zaopatření neřídí se výlučně majetkem otcovým, zákon neposkytuje otci také rozhodujícího vlivu při jeho volbě. Stejně jako povinnost otce, nésti náklady výživy a výchovy nemanželského dítěte, jest i povinnost je zaopatřiti podpůrnou potud, že nenastává, došlo-li dítě zaopatření z vlastního majetku, vlastním přičiněním nebo jiným způsobem. To plyne zvláště ze srovnání právních poměrů dětí nemanželských a dětí manželských, neboť podle § 155 obč. zák. a úvodních slov § 166 obč. zák. nelze nemanželským dětem přiznati více práv proti otci, než dětem manželským, u manželských dětí přestává však vyživovací povinnost otcova podle § 141 obč. zák. okamžikem, když se děti samy mohou uživiti, totiž, když účelu poskytnuté jim výchovy bylo dosaženo. Názor hájený v dovolání, že jest nemanželský otec povinen, dítěti, jež bylo bez jeho přičinění zaopatřeno, postoupením části svého majetku zabezpečiti budoucnost a pohodlnější živobytí, nemá v zákoně opory, naopak přičí se skutečnosti, že zákon nepřiznává nemanželským dětem dědické právo po otci, a výslovnému ustanovení §§ 1220 a 1231 obč. zák., že nemanželské děti nemají proti otci nárok ani na věno ani na výbavu. V souzeném případě jest žalobkyně podle vlastních udání provdána již od roku 1909, podle zjištění nižších soudu a § 91 obč. zák. jest tím o její výživu již dostatečně postaráno. Nárok na vyplacení určité peněžitě sumy za účelem přiměřeného zaopatření není tudíž po právu. Námitka, že nynější stav může pominout, že žalobkyně budoucně bude snad potřebovati výživy a že po rozdělení pozůstalosti by své nároky pro vždy ztratila, jest planá, neboť povinnost otce zaopatřiti nemanželské dítě přechází podle § 171 obč. zák. jako jiný dluh na dědice, nepřestává tedy rozdělením pozůstalosti.

Čís. 8476.

Vykazuje-li dílo vady v poměru k celku zcela nepodstatné, kromě toho i lehce odstranitelné nákladem v poměru k celku nepatrným, může přejímatel díla dodateli z úplaty za dílo vzhledem na ony vady zadržovati jen takovou část, která odpovídá přibližně nákladu, potřebnému k odstranění vad.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1928, Rv II 308/28.)